

Psykologforeningens unnfallenhet

TEKST

Line E. B. Wulfsberg

PUBLISERT 1. januar 2007

PSY
KOL
OGI

Vi psykologer har en fagetisk, moralsk og humanistisk plikt til å veilede vå virvaret av behandlingstilbud. Hvorfor tillater vi oss da å bli helt tafatte nå sterke kommersielle krefter i selvutviklingsmarkedet?

Slutt å la andre bransjer få definere psykologvirksomhet!

Jeg har tidligere påpekt at såkalte livscoacher er flinke til å entre mediescenen (Tidsskriftet 06/05: «Coaching – rådgivning i psykologdrakt?»). Det har gått over et år siden jeg skrev innlegget, og coachingbransjen spisser stadig sin mediestrategi. I en artikkel i Aftenposten.no, «Skaffer seg 'livscoach'» (19.09.2006), er det til og med inkludert en videosnutt der man ved et enkelt tastetrykk kan få innblikk i en livscoachs metodikk, og det påpekes at man ikke trenger å være syk for å gå til coach. Psykolog likestilles med behandler av syke mennesker. «Derimot» driver livscoachen med «forskjellige metoder og teknikker til å la deg å oppnå større klarhet, integrere nye og forbedrede ferdigheter, oppleve større tilfredsstillelse og få økt livskvalitet» (sitat fra faktaboks i artikkelen). Som psykolog i konsulentbransjen synes jeg det er vanskelig å skille denne beskrivelsen fra hva jeg driver med. Jeg har også fått tilbakemelding fra psykologer i klinisk praksis om at de sliter med det samme. Forskjellen ligger ikke i praksisen, men i synlighet og retorisk ferdighet i media, der coachingbransjen går Norsk Psykologforening en høy gang. Effekten er at det blir etablert et skille mellom syk vs. frisk; psykolog vs. coach; langvarig, mystisk og vanskelig tilgjengelig behandling vs. rask og effektiv coaching i publikums hjerner.

Inntil Psykologforeningen, universitetene og psykologer generelt engasjerer seg i denne debatten, vil coachene få fred og ro til å definere hva psykologer driver med. Og det finnes indisier på at psykologene til slutt også lar seg definere.

«Psykologlappen» må overgå «coachlappen»!

Ingen kan nekte meg å åpne Line Wulfsberg Coach Institutt og gi mennesker tittelen Line Wulfsberg Sertifisert Coach. I dag snakkes det varmt om og lokkes med sertifisering og snertne titler hos de ulike coachingskolene – men det er kun snakk om bransjesertifisering. Norsk Standard arbeider med en nasjonal standard for coachingbransjen (SN/K 258 Coaching) som skal være ferdig i 2007, og ta for seg etiske retningslinjer, terminologi, kompetanse og avgrensninger for utøvelse egnet som underlag for sertifisering. Norsk Psykologforening ble kontaktet for å ta del i arbeidet, men takket dessverre nei. Hvordan rimer det med målet om å få psykologfaglige

synspunkter sterkere inn i samfunnsdebatten og samfunnsplanleggingen, som er et av Psykologforeningens satsningsområder for landsmøteperioden?

Jeg har fått tilbakemeldinger fra psykologer i konsulent- og organisasjonspsykologisk praksis om økt konkurranse, da coaching er i vinden, og markedet etterspør sertifiserte coacher. Derfor betaler enkelte psykologer helt unødvendig i dyre dommer for å bli bransjesertifiserte coacher i den forvirrende, men akk så markesføringsmessig geniale jungelen av tilbud. Selvfølgelig kan det hende at man som psykolog finner nye knagger og nye måter å pakke inn stoffet på gjennom slike kurs, men min påstand er at i forhold til profesjonsstudiets faglige ballast er slik dyr kursing helt overflødig. Coaching kan karakteriseres som en hybrid av aner fra terapi, organisasjonspsykologi, idrettspsykologi og selvutvikling, som antas å kunne læres på gjennomsnittlig 60 timers undervisning. Det ville mildest talt forundre meg meget om Norsk Standard kan komme opp med standarder for coachingbransjen som overgår psykologenes eksisterende strenge krav til kompetent yrkesutøvelse. Når man får bilsertifikat, får man automatisk mopedsertifikat. Når man blir autorisert psykolog, bør det være klarhet rundt at man automatisk blir sertifisert coach. Vi kan ikke godta å få vårt virke definert og kjøpe dyre kurs av en bransje som etter eget forgodtbefinnende bruker de mest tilgjengelige teorier og teknikker fra psykologens verktøykasse, og promoterer egen virksomhet gjennom en devaluering av arbeidet til de samme som de henter teknikkene fra.

Norsk Psykologforening skal være alle psykologers fagforening, også organisasjonspsykologenes, og bør være langt mer våkne og aktive på dette området. Det innebærer å ikke takke nei til en invitasjon som kan føre til unike innblikk i bransjer hvis utvikling i høyeste grad angår eget virksomhetsområde – og dermed utløser plikten til å ivareta våre klienter.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 44, nummer 1, 2007, side

TEKST

Line E. B. Wulfsberg, Senter for Ledelse a.s., Trondheim